

אוכל משכיה צרות

ממש ברגעים אלה אתם לוקחים איתכם 968 שקל והולכים בצעדים מהירים לעבר המרכול השבועי. שם אתם קונים גבינת לבנה של תנובה וחוזרים הביתה. עכשיו אתם נכנסים למיטבה ומכניסים מאפה-חצילים עם לבנה, שהוא פגז מארץ הפגזים לארוחת-ערב קיצית בסימו של יום מדכא.

מוצרי-כסף: שני חצילים בינוניים, קופסה של 250 גרם לבנה של תנובה, 100 גרם גבינה צהובה קשה מגוררת, 50 גרם חמאה או מרגרינה, 2 ביצים, מלח, פירורי-לחם.

וכך עושים: רוחצים וקולים את החצילים על אש פתוחה או בתנור, קולפים ומועכים אותם בקערית-זכוכית, מוסיפים את גבינת-הלבנה וחצי מהגבינה הקשה המגוררת. מוסיפים את שתי הביצים והמלח. קצת משמנים במעט מרגרינה תבנית-אפיה ומפזרים על המרגרינה מעט פירורי לחם. יוצקים את התערובת על הפירורים ומפזרים מלמעלה את החצי השני של הגבינה המגוררת, כמה חתיכות קטנות של חמאה ועוד שלוש כפות פירורי-לחם. אופים בתנור חם 150 דקות או עד שהגבינה משחימה. מגישים עם יוגורט קר ועם סלט ירקות ושוכחים שלעם רוצה להתחבר עם תנועת החרות ורודי לוי מתגדר.

הודעה חשובה לשומרים

אתם כליכר הרבה, שכבר החליטו לייצר עבורכם אפילו גלידה. חברת טנא-ינוגה הוציאה לשוק גלידה דלת-קלוריות, העונה לשם גלי-דנטו.

ביום שישיצאו גם ספגטי, לחם, שמניות וקצפת דלייקלוריות, דרעו לכם שאני מצטרפת לשומרי-המישקל. אגב, לא טעמתי את הגלידה דלת-קלוריות כדי שלא להעליב את הגלילות הרגילות, שגם אותן אני לא טועמת. בגלל סיבות של טעם.

הגורל בבקבוק

גורל. הכל גורל. בעצם אנחנו יכולים לקום בבוקר ולא לעשות כלום. הגורל יעשה בשבילנו את העבודה.

הנה, למשל, אתמול אני מגיעה למערכת ומחכה לי שם מיכתב מגברת נעמי אקרמן. היא שואלת אותי איך מנקים חלודה מכל מיני דברים שהחלידו לה בבית. כבר שלוש שנים אני לא מקבלת מיכתבים כאלה, כי הקוראים הוותיקים שלי יודעים שאין לי מושג בדברים מסוג זה. אבל גברת אקרמן לא ידעה, ולכן היא שלחה לי את מיכתבה. על המיכתב היה מצוין מיספר-הטלפון שלה, וכבר חשבתי לטלפן לה ולומר לה שתלך לחנות לחומרי-בניין ותשאל אותם. הם בטח מבינים בחלודה. אבל בינתיים נכנסתי למערכת, עשיתי כמה טלפונים, כתבתי כמה דברים, דיברתי עם כמה אנשים וברור למיכתב-המים (שם עושים קפה) עברתי עליה התאים של חברי-המערכת וכתא שלי ראיתי מעטפה חומה. פתחתי אותה ובפנים היה בקבוק ספריי, שעליו תווית ועליה כתוב "ברונקס" — משמיד חלודה ומגן מתכת, תוצרת קיבוץ סאסא.

גברת אקרמן היקרה, הנה תראי כמה הגורל עובד בשבילך שעות נוספות. בהצלחה עם החלודה שלך.

אם אתם אורזים

בגלל הקנסות הכבדים, שדורשים מאיתנו כדי לנשום אוויר קריר יותר, אנחנו נשארים בארץ. אבל כולם יודעים (אפילו אלה מהממשלה) שגופנו כאן, אבל עיננו לאירופה צופיה. טוב, אז לנסוע אי-אפשר, אבל לחשוב על נסיעות לא עולה כסף, לחלום עליהן לא עולה, ואפילו לכתוב עליהן זה בחינם.

הנה כמה עצות-חינם מנוסעת בעבר לנוסעים בעתיד, כדי שלא תחשבו שהקינאה מעבירה אותי על דעתי.

מתנות הלוח

קניית מתנות המיועדות לחברינו וידידנו הגרים באירופה ובארצות-הברית, למשל, היא עבודה קשה מאוד. מה יש כאן, שאין שם? תגידו לי. במחשבה שניה, יש כאן אומנם כמה דברים

שאין שם, אבל איזה אידיוט יסכים לקבל אותם מאיתנו? ובכל זאת, צריך לקנות משהו. כאן ולהביא לשם, אז יש! כתובתו הוא ספר כתובות וטלפונים בשתי שפות (עברית ואנגלית), מהדרר מאוד. את הנזק הישראלי (אלמנט חשוב מאוד במתנות המיועדות לחו"ל) נותנים 12 ציורים של פירי-הארץ, פרי מיכחולה של הציירת טסה סמית-אגסי. הציורים מודפסים על דפים נפרדים והם ניתנים לתלישה ולמיסגור: מתנה שאפשר גם להשתמש בה, ולא רק לחייך ולהגיד "תודה רבה, באמת לא הייתם צריכים" ואחר-כך לשים בארון. להשיג בכל חנויות-הספרים, תמורת 15,300 שקל.

מתנות חוזר

העצה הזאת תחסוך לכם (במיוחד לכן) הרבה מאוד כסף והמון עבודת-רגליים. את קניית המתנות לחברות ולשכנות תשאירו ליום האחרון. כמה שעות לפני הטיסה הביתה, אתן הרי ממילא נכנסות לסופרמרקט, כדי לקנות כמה חתיכות גבינה טובה ואיזה נקניק חזיר (ירחם השם). באותה הזדמנות גשו למרפית-הבלינים וחפשו את התבלינים הארוזים בצניצות פלסטיק ציבעוניות דמויות-ירקות. בתוך פילפל ארום יש אבקת פילפל ארום, בתוך שום מפלסטיק יש אבקת-

פינת הקמצן

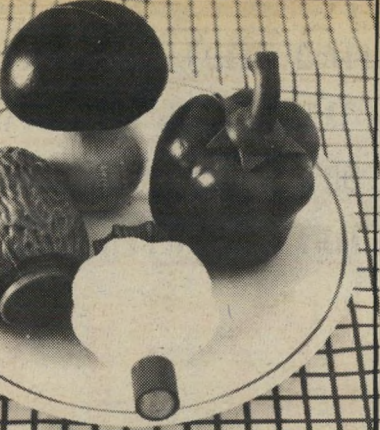
מנסיון-החיים למדתי שצריך להיות מאוד חשדן לגבי דברים הניתנים בחינם או בהנחות גדולות מאוד. כשהציעו לי לקנות תעודת סעודה לשניים, שאיתה אפשר ללכת לאכול יחד עם בן-הזוג ולשלם רק עבור ארוחה אחת, עשיתי פרצוף משהו בין לא-אמאמין למולול. אבל הבחור שהציע את העסקה היה נחמד ולא לחץ יותר מדי, וזה מה ששיכנע אותי לנסות. תמורת תשלום חריפעי של 20 אלף שקל קיבלתי כרטיס-חבר, וכן פינקס ובו כתובות של כ-40

תשובתי ל-S.O.S. שלכן

בנות יקרות, הפעם, באמת, הגזמתן. מעולם לא קיבלתי מבול כזה של טלפונים, מיכתבים והודעות דרך חברים, כמו בעניין סומרי-השריים. נא להפסיק להתקשר אליי, אני לא הסוכן של המוצר בישראל וגם אין לי בזה כל ענין אישי. סתם חשבתי שזה קוריוז נחמד.

וכדי שלא תגידו שאני לא עומדת מאחורי המדור שלי, הנה ביררתי לכן איפה אפשר להשיג את המוצר.

בתל-אביב — בכל רשתות סופרפארם ובמחלקת הקוסמטיקה של המשביר לצרכן.
בחיפה — אצל שפרור, רחוב קטיב.
ברמת-השרון — כל-בו מרכז-הזול.
בפתח-תיקווה — אצל זעורר את כהן
בזכרון-יעקב — בתמוקיה בראונר
בירושלים — אין.
זהו. סוף. לא רוצה לשמוע מילה יותר על שריים בזמן הקרוב.

שום. בתוך פלסטיק דמוי אגוז מוסקט יש בריוק מה שאתם חושבים. המוצגים שבתמונה נקנו בסופרמרקט רגיל בלונדון והם עלו 55 פני האחד. תראו לי חברה אחת שלא תשמח למתנה כזאת, שהיא גם שימושית וגם יפה מאוד על מדף התבלינים. 55 פני, רבותיי — יותר זול מזה אין בעולם!

מיסעדות בכל רחבי הארץ, שבהן אני אמורה לשלם 50% תמורת ארוחה שאוכל ביחד עם בן זוג.

עד לכתיבת שורות אלה אכלנו בארבע מיסעדות מתוך הרשימה. למען הסדר הטוב רשמתי לעצמי כמה הייתי צריכה לשלם באופן רגיל וכמה באמת שילמתי. הסתבר לי שעל ארבע הארוחות שאכלנו הרווחנו 45,600 שקל, ויש לנו כל הכוונות להמשיך ולאכול, לפי אותו הסדר, לאנשים הנוהגים לאכול בחוץ מדי פעם, ובמיוחד לאותם שמתכוונים לטייל קצת בארץ (ברשימה יש מיסעדות בתל-אביב, ירושלים, נתניה, אילת, חיפה, עכו) זה נראה רעיון מצויין וחסכוני. פרטים נוספים אפשר לקבל בטלפון 03-246861.

כמה יפה הוא שר, בוי ג'ורג'

המיכתב הבא, שקיבלתי מאשה נבונה, מדבר בעד עצמו:

אילו היו אומרים לי לפני שבוע שאני אתלווה לילידי להופעה של בוי ג'ורג', הייתי מייד מתה מצחוק, וכמובן מכחישה בתוקף ואפילו נעלבת מההשמצה.

אבל תוכניות לחוד ומציאות לחוד. לחברה שלי היו שלושה כרטיסים מיותרים להופעה של המוקיון הזה, וברגע של חוסר-זהירות מדהים היא אמרה את זה ישר לתוך האוזניים המקולקלות של שני ילדיי. מאותו רגע חיי לא היו חיים. אני מסרבת בתוקף — והם דורשים ומבקשים ומתחננים, מבטיחים ומאיימים ומה לא. לא שהייתי לי התנגדות כל-כך חריפה שהם בעצמם יילכו (הטעם שלהם זה עניינם), אלא שלא הצלחנו למצוא אף מבוגר שיסכים להתלוות אליהם (לא תארתי לעצמי כמה החברים שלי נורמאלים). לאט-לאט, חדרה לתוך תודעתי העובדה שאני אהיה המלווה שלהם, ויחד עימה חדר גם אחד הדיכאונות הקשים בחיי. ככל שהזמן חלף, כך נעשיתי אומללה ושבורה ומיור אשת. ואז מתוך עימקיה-עצב, באה לי ההארה.

בערב הכנתי סנדביצ'ים טובים וכולנו נסענו לפארק הירקון, הילדים אני, והווקמן שלי. השתרענו לנו על הרשא בפניה, שהיו בה רק שני מיליון אנשים, וחיכינו. ברגע שהדבר המשונה הזה עלה על הבימה, הצמדתי את הווקמן לאוזניים וסובבתי את הכפתור. שכנתי על הרשא, הבטתי בכוכבים, נהייתי מהרחה הקלה ושמעתי קונצרט נפלא של הגיטרו. בשלב מסוים התיישבתי (כדי להדליק סיגריה), הסתכלתי על הייצור בעל הבגדים המדהימים וחשבתי לעצמי כמה יפה הוא שר את עטור מציצת זרב שחור. אחר-כך עצמתי את העיניים ולא ראיתי אותו עוד. היה נהדר.

סוף ציטוט.